

ФЕРНАНДО ПЕРОА (АЛВАРО ДЕ КАНПОС)

11

Нисам ништа.

Никада нећу ништа бити.

Не могу никада штети на нешто бућем.

А ипак носим у себи све спове света.

Прозор моје собе,

Прозор јене од безбројних соба света, у чије се биће нико не разуме;

/ А да се баш и разуме, шта би разумео? /

Изашти сте напоље у тајну уликен машин се у неваустановном горе лоте ђених људи,

Док међ свим мислима нема ни једне које може утипу ту саставити,

Толико је она стварна, тако невероватно стварна, преко свих мета протизива;

Са спољим камењем и бићима, са тајном ствари испод света,

Са сирћу које лигине бућем људе саком носом пошмава,

Са сулбином које је мочијаш на мочиш са свим тим у нитавику отера.

Савлазан сам данас, као да знам истину,

Виложит сам као гас на смрт ми престоји,

А ничим сродан се стварима сам востанком:

Куће ова, реж кућа,

Чини се реж вагона,

Унутре у мојој глави свијки за поглави,

Тресу се живи, звекећу кости сво отосмо.

Ја пак нит знам то ни оно, мо немо мо је главу купаво нежево и заборавно.

Раскоден сам између верности

коју лугујем лувациниси, преко пута, као нечем стварно испоеном,

И изнутрашње стварности осећања да је све само сан.

И све минув.

Замачно нисам мшета спремао и тако све то као да све то ништа није ни било.

Од неких принципа, у главу што ми их набише,

Утекао сам кроз једанот прозора што на дворите гледају.

Вежео сам у поље и имао при том авлазан што на умв

Али сам сретав само врвеће и траву, А как

А нел би људи се промочили бити су тако као и сам луги

Омичнем се од прозора и сећнем у сећнем у стокипу. Да мислим? Али о чему?

Нта знам о томе ко ћу некада бити, ја, који не знам ни сава ко сам?

Да ћу бити оно што мислим? А шта је све не мислим!

Сви ти људи шта верују на су исто?

Генији да су? Вел као и ја

Снивају сви стотине хиљада мотова да генији ће бити—

А ко зна кати ће и један од њих у историју вћи..

Ох свих тих бућућих ветиних лете остаће најпре гомита смеће.

Не, ја не верујем у себе

Колико чулиш! Колико чува у ђима! Колико уверености!

А немо ли онда стоји са мном који ми једну увереност нема?

Како ти стоји са мном, који се сам собом не утњи?

Колико је геније сами собом у сав уљуваних,

По свиме мансертима и немансертима света!

Котко племенитог, јасновитовитог размишљава и тешки!

Да свемим тако: племенито и јасновитовито—

И ко зна? вероватно и остварљиво..

И све то ничем ме изађе на светлост дана и лотиче само глуже вим..

Свет припаде оном ко је рођен на свет освоји

А битице не оном ко снава да би то мог'о—

Ме мотико ђегови снови оправдани бити.

Никад Епостоин није она снава снава које је сникам

гружи.

Никада Христос толико људи на своје групи прикио колико ја на своје так скупине

Никада Кант написао Философије које сам ја тајко у себи сникао

А опет сам ја, и биће звучан, чљек са мансерт

Нико на мансерт не живим.

Звучек онај који није да то рођен;

Звучек онај који је имао све што да то треба;

Завнеч онај који се нагао отаџице му се нека врата крај степега вине,
 Онај шта преј кокошињском лачео је пјесму бескрајности,
 И који је чуо глас бога из ветреног бунара.
 У себе сама лавирујем? Не нимало више ко у ма шта другог..
 Јен прирота кроз моју гласу затопе
 Сунцем и кишама, нека ми јен ветар јен кроз косу се провучи,—
 А иначе нећу да знам шта хоће, нећу да знам ништа..
 Роботи златне обавезних орпа
 Сметир смо освојили јон у постепења својим,
 Ал пробудисмо се тада и где свет је непробојен,
 Устасмо из постепе и где свет је тврђ,
 Извасмо из чуђе и свет је пета земља,
 И све пјанете уа то, и Илчички пут и бескрајност

/ Јеки чоколату, Мача,
 Јеки чоколату!
 И ле злати:
 Има само једна метафизика, Метафизика чоколада.
 И ле злати:
 У свим речитојема заједно нема такомо да се научи којима у постепеничарини.
 Јеки мусова мача јеки само!
 Шта бих јоо да могу тако небулофизичкијено јести чоколату, као ти!
 Ал је ето ја сам неко ко ниси,
 И ако скинем сребрник папир који је наравно ствари,
 Распаће ми се чоколада као што ми се и живот распао./

АА ол горчине онога што се никада не постижења остаје макар
 И Јурајина мачицајма смикова:
 Осталих језне кокошке која чеки у немогућно.
 Макар из се је сам изајим једном презиру који сузе не пројима
 Французу прелазу рубичу еристанпије моје
 Отменим гестом у којем отвори,
 А међу пописати којичко и мако рубо,
 И остаћу мој муче без мучења.

/ Ти која тешиш, а нема те, и зато баш утеху привази!
 О грчко богиња, оживеко статуа!
 О римска патрицијко тако ретко отмена и модна!
 О кнегиња трубајкура, тако мистична и ол боја красна!
 О маријам осмичастог нема тако хакма и тако хомотонажа!
 О много ставна мокоће из времена човјих отаца—
 Или иначе што мизурно, као бих само знао ко ниси шта!..
 Ма шта ми ма ко да сте припадните ми малим нешто!
 Срце моје је исправљено вајро.
 Ко они што лухове привајају и ја лухове призивам,
 Призивам себе самога узакви.
 Призивам прозору и вилим и свикне читку укнпу,
 Вилим лухове и тротоаре и коле која пролазе,
 И вилим хајинема прекривена жива бића како се мимонкава,
 Анилим и такође живе по е.
 И све ме то притишће као прогонство мене,
 И све ми се то чини туђе, као вастаком и све друго. /

Анивео сам ступирао, волео, имам неку веру,
 А сав пројекта нема коме не доизим што није ја.
 Гледам троде његове, рана, и ток на каму,
 И мислим при там: Можес
 Ти ниси никада живео, ступирао, волео веру неку иммо,
 / јер се ма слат тога може нема стварност скрпити а ја ипак ол тога ништа не
 Можес си само живучење
 Као откинути реп гуштера који јан настанје да се трза.

Начинио сам ол себе шта ми није било могуће,
 А што је било могуће пропустио сам да учиним.
 Излом маском сам покупе типе:
 Сметрали су ме за онога који чиним бие—
 Ја нисам озрицао и тако сам себе изгубио.
 А чак сам затим маску хтео да скинем,
 Она ми се лехепика за типе.

Кајави сам је ипак згрео, у огледало се погледао:
 Неко сам остарео.
 Био сам пијан и нисам успео да маску опет приважем —
 Нисам је те јест, ни скинуо био.
 Збојим тај маску и носим у гардероби
 Као псето које бирекције трпи
 Јер је безбедно,
 И сав њу ту ствар на кортију не ставим и ложишем да сам уљивек.

Музичкима кинтесесина којих непотребних стихова:
 Како ти икад успети да те нађем као ствар коју сам ја створио?
 Да теба нађем, а ја при том прећуљивцином не
 Своју свест да сам ту пох когама
 Као неки људи у којима неки пијанист запео, као од Нигме угражену ствари
 Као од Нигме угражену ствари асурипу која прву јачу не вреди.

Као сам се власник релје појавио на вратима к'ту стве.
 Посматрам га некаколно се поје угнутим вртом,
 Некаколно због луке које само упола схвата.
 Јелнога лаке угреде он а јелнога и ја.
 Он ће оставити фирму над релјем а ја нешто стихова.
 Не ће онде настати фирме а тако исто стихови моји
 Не онде укипагелфирме је висита,
 А такође и јеричу у којем сам стихове писаво
 Кајави ће згаснути писана где све то се збивако.
 И друга биће нешто стична се љулима
 Не другим ће трабнитима других светова
 Нешто стиховима слично ће гравити и и иза нечег фирмема сличног живети.
 И све лаке ће јелна ствар кнати насупрот другој
 И и јелна ствар бити бесфовисна бав као и онај она лутка ствар,
 И све лаке ће нешто немогућно што у смислу глупости не доостаје да стварним,
 И све лаке тајна на ју не мање извесна од тајне прамљиве којега откопа,
 И све лаке то или оно, или ни то но оно.

Ко, јелан човек је ушо у релју / да купи лувана ? /
 Те ме опет почне занмати убелјана стварност.
 Исправим се — енергично, убеђено, човечно —
 Спремам лепишем стихове којимаћу супротно мислети.

Запамти пиларету и размисаљам о тим стиховима,
 И уживам у пиларети јер ослобађа ме од мисли.
 Посматрам њим на његову путу
 И уживам у том јасно чујном и меродавном тренутку,
 Уживам отки што откивам се од свих јесте није
 И што сам свестан да метафизичка свака покази од некакожности неке што ће проћи

Па се завазим у стотини
 И путих лаке.
 Док сузбине моје попутне путићу лаке.

/ Ако бих ћерком предивном оженио се
 Можда бих био срећан /,
 Па се онголинем и прозову подем.

Човек сам овдега из релје / ставља при том ситнићу у реп од пентагона!
 Ама је злим човека ! То је онај потпуно нематафизички Стеван!
 / Власник релје јави се тај на врате /.
 Стевану кошта на њм гвоњене плочу и спави мене.
 Мокне ми руком ја отпозираним: Довиђења Стеване —
 Свикир се на то опет скопи, и без илјача и без маче,
 А власник релје се осматра на мене.

/ Превод са енглеског текста Џонсона Секукић. /